

Цена: 30 центів.

СОНЯШНИК

A decorative title 'СОНЯШНИК' (Sunflower) in large, bold, blue Cyrillic letters. The text is set against a red line-art background featuring a central sunflower with a detailed seed pattern, flanked by two stylized birds perched on a branch. Below the sunflower are decorative, flowing lines.

РІК IV

ЛЮТИЙ — 1959 — FEBRUARY

Ч. 38

Будинок Української Центральної Ради в Києві

ЧОГО МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ НАЙКОРОТШИЙ МІСЯЦЬ РОКУ?

Грізно виглядав новий місяць, що прийшов до Січня. Хто не глянув на нього, то всяк казав:

— Ой, який же він страшний, який він ЛЮТИЙ!

Дуже пишався Лютий з того, що він людям такого страху наганяє. Ще сильніше тиснув землю морозом, все більші й більші кучугури намітав під тинами й хатами. Люди вже не могли витримати — все нарікали на нього. Аж докучили Лютому людські нарікання.

— І чого вони на мене так нарікають? — думав собі — тож Діда-Мороза й Бабу-Зиму передав мені мій брат Січень! Мушу якось людей трохи задобрити, щоб дали вони мені якесь краще ім'я.

І сказав Лютий Дідові-Морозові, щоб він сховався за горами і сидів там тихо. Бабі-Зимі звелів заховатися в лісі і міцно позав'язувати міхи із снігом. А сам відкрив браму для теплих південних вітрів.

Повіяли теплі вітри і зараз почалася відлига. Сніг розтає, січе дощик. Люди закриваються від дощу та вітру, чалапають ногами по мокрому снігу та й знов нарікають:

— Оце так Лютий! Бач, яка погода недобра!

Зажурився Лютий: і так погано і так недобре: і морозом притисни та снігами присип — нарікають, і дай їм відлигу — також невдоволені...

Думав, думав та й вирішив:

— Не варто з людьми й діла мати!

Узяв та й пішов собі геть, не дослуживши людям до кінця.

А його місце зайняв Березень.

СКОРОМОВКИ

Скоромовками звуться речення чи й цілі невеличкі твори, які складаються із слів, що мають у собі важкі для вимови звукосполучення. Такі звукосполучення часто зустрічаються і в розмовній мові, і при голосному читанні художніх творів. Тому вправи з чіткої і правильної вимови скоромовок мають велике значення для розвитку та удосконалення розмовної мови учнів.

Скоромовки треба вимовляти спочатку повільно, переходячи до швидкого темпу. При вимові обов'язково зберігати чистоту кожного приголосного звука і логічну виразність скоромовки.

Спробуйте вимовити, — спочатку повільно, а потім швидко, — такі скоромовки:

1. Від тупоту копит пил полем летить.
2. Сів шпак на шпаківню, заспівав шпак пісню: —
— Так, як ти, не вмю я, ти не вмєш так, як я.
3. Ходить квочка коло кілочка, водить діток коло квіток, вона каже: "Квок".
4. Водолаз віз воду з водопроводу.
5. Прийшов Прокіп — кипів окріп, пішов Прокіп — кипів окріп. Як при Прокіпі кипів окріп, так і без Прокіпа кипів окріп.

МАМО, ІДЕ ВЖЕ ЗИМА

— Мамо, іде вже зима,
Снігом травицю вкриває,
В гаю пташок вже немає...

Мамо, чи кожна пташина
У вирій на зиму літає?—
В неньки спитала дитина.

— Ні, не кожна,— одказує мати,—
Онде, бачиш, пташина сивенька

Скаче швидко отам біля хати,—
Ще зосталась пташина маленька

— Чом же вона не втіка?
Нащо морозу чека?

— Не боїться морозу вона,
Не покине країни рідної,
Не боїться зими навісної,
Жде, що знову прилине весна.

— Мамо, ті сиві пташки
Сміливі, певно, ще й дуже,
Чи то безпечні такі,—
Чуєш, цвірінькають так,
Мов їм про зиму байдуже!
Бач—розспівалися як!

— Не байдуже тій пташці, мій синк
Мусить пташка малесенька дбати,
Де б водиці дістати краплинку,
Де б під снігом поживку шукати.

— Нащо ж співає? чудна!
Краще шукала б зерна!

— Спів пташині потіха одна,—
Хоч голодна, співа веселенько,
Розважає пташине серденько,
Жде, що знову прилине весна!

Л. Українка

Що ми святкували в січні?

ДЕНЬ САМОСТІЙНОСТИ УКРАЇНИ

21 січня кожного року усі українці відзначають день української самостійності. У цей день по всіх церквах відправляються молебні за український народ, відбуваються віча та концерти — усі ми згадуємо цей великий день в історії нашого народу.

Що це за свято? Колись давно Україна була розділена між двома ворожими нам державами. Найбільша частина України була під Росією, а друга, менша — під займанщиною в Австро-Угорщині.

У 1917 році в Росії вибухла революція — українці, які були в російській армії (зокрема вояки Волинського полку) скинули царя і до влади прийшов Тимчасовий Уряд. З першого дня революції в Україні почало творитись військо, з України поступово виганяли чужинців і влада переходила в українські руки.

У Києві тоді створили Українську Центральну Раду, яка стала першим українським парламентом. Цей парламент 19 січня 1918 року проголосив Україну самостійною і ні від кого незалежною державою. Першим президентом нашої нової держави став академік Михайло Грушевський.

З того часу всі українці у вільному світі відзначають цей день, як найбільше національне свято.

ДЕНЬ СОБОРНОСТИ

Українські західні області, що були під Австро-Угорщиною, ще довгий час не могли визволитись. Аж у жовтні 1918 року було створено у Львові Українську Національну Раду. 1 листопада 1918 року українці збройно захопили Львів, і Галичина стала самостійною державою. Проти цієї держави виступили поляки. Полякам допомогли Франція та Англія.

Галицька українська армія відступила на схід і з'єдналась з українською армією під проводом Симона Петлюри.

До Києва приїхали представники Галичини, щоб домовитись про об'єднання Галичини з Українською Народньою Республікою в одну державу.

Трудовий Конгрес (тодішній український парламент) 22 січня 1918 року ухвалив закон про об'єднання Галицької Народньої Республіки з Галичиною. Так — вперше, за кілька століть, — тоді об'єдналися всі українські землі в одній державі. Це була велика радість для всього народу.

Цей день усі українці також шанують, як своє національне свято.

БІЙ ПІД КРУГАМИ

На молоду українську державу напали російські комуністи. Їхнє військо йшло на нашу столицю — Київ. Росіяни знали, що мусять узяти Київ, бо Київ був серцем України. У Києві була Центральна Рада, Трудовий Конгрес, у Києві були найвизначніші провідники нашого народу — Михайло Грушевський, Симон Петлюра, Володимир Винниченко.

На Київ російські більшовики наступали з трьох боків: із заходу — більшовицькі частини, які верталися з фронту, з півночі — через Брянськ і зі сходу — через Харків.

Українська армія скоро знищила більшовицькі загони, які йшли із заходу. Але тих, які йшли із півночі і сходу, знищити не вдалося так легко. Наша армія була розкидана по всій Україні. З Києва вивели кращі частини,

щоб зупинити росіян коло Харкова. Більшовицькі війська скористалися з того, прорвалися із Брянська на Чернігівщину і підійшли до станції Крути, недалеко від Києва.

Треба було утримати Крути і не пустити більшовиків у Київ, поки підійде наше військо з дальших місць України. Під Крути (від Бахмача) відступила Перша, імені гетьмана Богдана Хмельницького Юнацька Військова Школа. На допомогу юнакам уряд вислав з Києва найліпшу військову частину — Київський Студентський Курінь. Цей Курінь був призначений для охорони столиці.

Нашого війська було під Крутами разом кілька сот вояків. З півночі наступали на них росіяни, що мали біля чотирьох тисяч вояків, два бронепоїзди, багато більше гармат і більше іншої зброї.

Бій відбувся 29 січня 1918 року. Дуже хоробро бились українці, але росіяни перемогли. Наших вояків було багато пораниених і вбитих. Решта відступили.

Скоро росіяни забрали й Київ. Та в Києві вони були не довго: уже в березні український народ вигнав їх з усієї України. Тоді забрали побитих наших вояків під станцією Крути і привезли в Київ. З великими почесними поховали їх у Києві на Аскольдовій Могилі. На похорон хоробрих юнаків, які віддали життя за волю нашого народу, вийшов весь Київ. Промовляли тут найвизначніші діячі. Дуже палко промовляв президент України Михайло Грушевський. Він закликав весь народ боротись з росіянами.

А велика письменниця Людмила Старицька-Черняхівська сказала так:

“Це буде друга свята могила над Дніпром... Будьте ж певні, дорогі, незабутні герої, ваша смерть не була марною! Чуєте? Ваша слава живе і житиме довіку — Вільна Самостійна Україна!”

З того часу всі українці відзначають день 29 січня, як день пам'яті героїв, які полягли під Крутами за волю України. Це одне з великих національних свят. Особливо шанує цей день українська молодь.

Галина Гриненко

ЗА ВІКНОМ ІДЕ СНІЖОК

За вікном іде сніжок,
Білий та лапатий.
Я вдяглася в козушок —
Зиму зустрічати.

Ой, награлася у сніжки,
Бабу я скатала!
Не втомилася нітрішки,
Жарко тільки стало!

Марія ПОЗНАНСЬКА

ЗАЙЧИКИ

В лісі сніг. У лісі звірі.
Ось зайчата скачуть сірі.
Сірі їстоньки хочуть,
Сірі з холоду тремтять.
Бідні зайчики, голодні,
Ще не снідали сьогодні...

Батьки й матері! Вчасно відновіть передплату на "Соняшник" — не пошкодуйте 25 - 30 центів на місяць на журнал. Це найменший видаток на вашу дитину!

МИКОЛА ТРУБЛАЇНІ

МАНДРИ ЗАКОМАРИКА

— Зараз я його пошукаю,—відповів Завждишукай.
— Тебе звать Усезагуби,—крикнули разом Закомарик і Закомашка.

Усезагуби зраділа, що їй допомогли згадати ім'я, і перестала плакати.

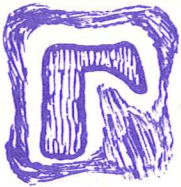
ПІД ЗЕМЛЕЮ

Обітники з соляної копальні запросили до себе під землю артистів. На копальню, де добувають кам'яну сіль, приїхали височезний Завждишукай, грубезна Усезагуби, маленька Закомашка і відважний Закомарик із своїми звірами: віслюком, вовком, зайцем, гусаком, мишкою, жабкою та горобчиком.

Щоб спуститись в копальню, артисти увійшли в кліть підіймальної машини. Прокалатав дзвін, і кліть рушила вниз, немов провалюючись під землю. Одразу потемніло, і стривожені звірі повитягували шиї.

У КОПАЛЬНІ

Глибоко під землею зупинилась кліть. Артисти і звірі опинилися у височезній блискучій кімнаті. Стеля, підлога і стіни іскрилися, мов дорогоцінне каміння. Довгі коридори, одні темні, другі освітлені, вели у ще більші кімнати. Це був підземний соляний палац. Робітники повели їх далі.

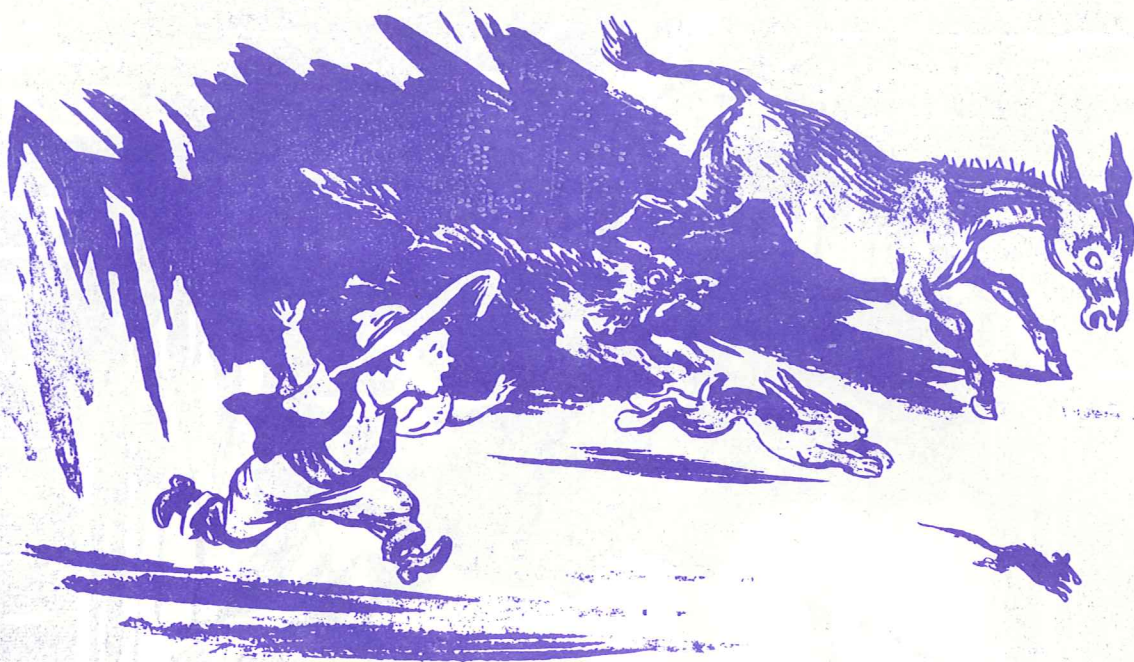
Йдучи коридором, віслюк лизнув стіну, і йому сподобався її смак. Голодний гусак знайшов маленький соляний камінець і проковтнув його. Скоро усі звірі облизували стіни соляного палацу та ковтали маленькі соляні камінці. Гризла їх мишка, ковтав їх горобчик, куштувала їх жабка.

КОНЦЕРТ

великій залі зібралася публіка. Артисти зійшли на високу сцену і почали лаштуватися до вистави. В цей час віслюк страшенно захотів пити. Він витягнувши і голосно закричав по-віслячому, просячи води. Всі звірі теж відчули спрагу і почали кожен по-своєму кричати. Гусак гелготів, вовк вив, заєць кричав тоненьким дискантом, миша несамовито пищала, жабка

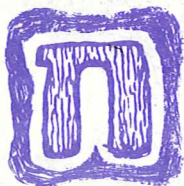

з усієї сили квакала, горобчик цвірінькав. Ніхто, крім Закомарика, не розумів звірячої мови, і всі думали, що це почалася вистава.

— От концерт! Вони чудово співають!— говорили слухачі.

Але ось віслюк відчув, що з одного коридора віє вогкістю, і кинувся туди, все перекидаючи на своєму шляху. За віслюком, мов ураган, ринули інші звірі. Їх доганяв Закомарик. Він хотів їх зупинити, але ледве поспівав за ними.

ЗНИКНЕННЯ РІЧКИ

Від землею текла річка. Вода в ній була прозора й холодна. Звірі підбігли до води й почали її пити. За ними прибіг Закомарик. Він глянув на річку і враз помітив, що вода в ній швидко спадає. Річка пересихала на очах. Незабаром замість річки залишився

сухий рівчак. То звірі випили всю воду і страшенно роздулися. Віслук став подібний до слона, жаба виглядала як бочка, а горобчик перетворився на справжнє страховище.

Тут прийшов директор копальні і закричав на Закомарика:

— Забирайте звідси своїх звірів! Вони випили цілу річку! Вони лякають усіх! Вони ще й мене проковтнуть!

Довелося Закомарикові вести своїх друзів до кліті, щоб піднятися нагору.

Пшо́нна каша

Зустрілися п'ятеро подорожніх. Від голоду їм животу до спин попритягувало, а їсти нічого. Подорож тривала довго, усі припаси кінчилися.

— У мене залишилася тільки торбинка пшо́на, — міркував уголос один. — Аби оце горщик, та вода, та вогонь, та сіль, можна було б кашу зварити.

— У мене є горщик, — мовив другий.

— А в мене вода.

— А в мене вогонь.

— А в мене сіль...

Зраділи подорожні, давай мерщій витягати з клунків, що в кого було.

Але той, хто зберіг пшо́но (він був дуже жадібний), сказав:

— Усі ви знаєте, що пшо́но найважливіше, без нього каші не буде. От чому мені повинно припасти більше каші, ніж кожному з вас.

— І без горщика каші не буде, — заперечив другий подорожній.

— І без води, — сказав третій.

— І без вогню.

— І без соли...

Засперечалися вони, але так ні до чого й не домовилися. Ідуть набурмосені, а кишки марші грають.

Тоді жадібний і говорить до того, в якого був горщик:

— Давай удвох зваримо кашу — моє пшо́но, а твій горщик, удвох і поїмо. Подумав-подумав той — голод не свій брат — і погодився.

Висипали вони пшо́но у горщик, та що вже тільки не робили з ним — і терли, і кописткою вимішували, а каші так і не вийшло.

— Мабуть, треба ще й водою залити, — сказав подорожній, у якого був горщик.

Запросили вони третього подорожнього, залили пшо́но водою. Довгенько мокло воно, у пазухах горщика гріли, на сонце виставляли, потім покуштували — ні те, ні се, і на страву не схоже.

Порадилися, подумали й вирішили, що не обійтися їм без вогню.

І ось каша вже на вогні, клекотить, булькає, аж бризки вилітають з горщика, та ще більший голод наганяє.

Не дочекалися навіть, доки звариться, накинулися на неї з ложками. Та тільки чомусь не стали вони тієї каші їсти. Один покуштував і скривився, другий, третій теж... І лише той, чие було пшо́но, ковтнувши, почав плямкати. Поплямкав, поплямкав та й собі сплюнув.

— Чи не сказав я: не буде каші без соли, — посміхнувся п'ятий подорожній.

Посолив кашу і поставив на вогонь доварюватися. А коли вона доварилася, поділили її на п'ять рівних частин та й сіли їсти.

ВОВК, КОЗА І КАПУСТА

Казка - загадка

Якийсь чоловік перевозив човном через річку вовка, козу й капусту. У човні міг поміститись лише один чоловік, а з ним або вовк, або коза, або капуста. Але якщо лишити вовка з козою без людини, то вовк з'їсть козу, якщо ж залишити козу з капустою, то коза з'їсть капусту. Чоловік все-таки перевіз вовка, козу й капусту через річку.

Як він це зробив?

Прізвища п'яťох читачів, які перші пришлють розгадку, видрукуємо в черговому числі "Соняшника".

Генрі Лонгфелло

ЛІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

Вийняв фарби із кишені,
Вийняв фарби різнобарвні
Й на корі гладенькій білій —
Із берези — малювати
Став фігури таємничі,
Чудернацькі фігури,
Й кожна мала зміст виразний,
Слово, думку, зміст таємний.

Гітчі-Маніту, могутній
Володар, мав свій малюнок:
На яйці — чотири крапки, —
Це чотири вітри неба.
«Дух великий є усюди»,
Зміст такий той мав малюнок.

Гітчі-Маніту, могутній
Дух бридкого зла й незгоди,
Мав всі обриси Кенебік,
Змія хитрого й лихого.
«Дуже спритний, дуже хитрий

Цей повзучий дух незгоди»,
Зміст такий той мав малюнок.

І життя, і смерть — це коло:
Перше — світле, друге — темне,
Змалював він сонце й місяць
І людей, звірів та гадів,
І ліси, озера й гори.

Для землі провів він риску,
А для неба — дуги гнуті;
Світлий поміж них проміжок —
Був це день, а в зорях — вечір;
Сонце сходить — крапка зліва,
А заходить — крапка справа;
Полудень — то крапка зверху.
Дощові густії хмари
Там були, як справжні хвилі.

Як сліди йдуть до вігвама
Знак запрошення на збори,
На приемную розмову.
Закривавлені руки —
Символ неристі, руїни, —
Знак ворожий, знак зловісний.

Ці малюнки Гайавата
До свого поніс народу;
Пояснив він зміст таємний
І сказав: «Погляньте: ваші
Всі могили без позначок;
Тож на кожній намалюйте
Ви фігуру, знак родинний,
Ви змалюйте тотем роду,
Так щоб кожен ваш нащадок
Відрізнити міг могилу».

І вони всі поробили
На могилах свіжих знаки:
У тих знаках — тотем роду,
Символ батьківський, родинний
Знак Північного Оленя
Чи Ведмедя, Черепахи, —
Перевернутий, щоб видно
Було з того, що хазяїн
Упокоївся і в порох
Вже давно перетворився.

І пророки-Джосекиди,
І Вабени-ворожбити,
Й Меди-знахарі були там.
Кожен з них якусь фігуру
На корі зробив чи шкірі;

У фігурах тих містичних
Та жахливих і яскраво
Розмальованих — пісні всі,
Що колись вони співали.

Дух Великий, Дух той творчий
Був, мов промінь на все небо,
Змій Великий, Змій-Кенебік —
Мов якийсь червоний гребінь,
Повзучи, дививсь на небо;
І яскравий промінь Сонця,
Й Місяця шербатий серпик,
І сова, й орел, і яструб,
І баклан — чарівна птиця,
Безголові трупи, люди,
Злою вражені стрілою,
Закривавлені руки,
Що стриміли просто вгору,—
Все було у тих фігурах.

Малювали ці малюнки
На березі і на шкірі;
То були пісні про битву
І пісні про полювання,
Про чарівні заговори;
Мало все якусь фігурку,
Кожна пісня — власний символ.

Не забули й про любовні
Співи, ніжні та цілющі,
Ніби знахарські ліки,
І могутні, наче битва;
Так ушлявлено кохання
В символах, в тендітних рисах.

Чоловік ось на малюнку
Геть забарвлений в червоне:
Це — музика, що кохає;
Промовляє він: «Ця барва
Надає мені могутність!»

А он там — ця сама постать
Вже сидить, на барабані
Грає й каже: «Прислухайтесь
Ви до звуків мого співу!»

А ще далі — ця ж постать
На поріг вігвама сіла
Й ніби каже: «Я приїхав,
Щоб посидіть, поспівати
Про кохання таємниці!»

Далі — жінка з чоловіком,
Стоючи пліч-о-пліч поряд,
Обнялись так, що здається,
Ніби це — одна істота;
Він співає: «Твоє серце
Пломеніє від кохання,
Твої щічки червоніють!»

Он на острові далекім
Ходить дівчина самотня;
Символ: «Хоч ти десь далеко,
Хоч сама на весь ти острів,
Та кохання нас еднає.
Його сила, його пристрасть
Нас приваблює взаємно,
Доки зовсім не з'єднає!»

Далі — знов дівчини постать;
Вона спить, коханець — поряд.
Він їй, сонний, так шепоче:
«Хоч блукаєш ти далеко,
Десь в країні Снів, Мовчання,
Та кохання голос чуєш!»

На останньому малюнку
Серце зведено у коло,
В зачароване коло.
Ось малюнка зміст таємний:
«Ти відкрила мені серце —
Я тепер йому співаю!»

Так от мудрий Гайавата
Всім показував величні
Таємниці малювання
І письма складную штуку —
На корі гладкій берези,
На оленя жовтій шкірі
Та на батьківських могилах.

xv

ПЛАЧ ГАЙАВАТИ

ці часи лихії духи,
Духи сварок, зла, незгоди,
Що їм мудрість Гайавати
Супокою не давала,
І кого весь час гнівило —
З Чібіябосом, бач, знався,—
Духи ці ввійшли у змову,
Щоб ту дружбу поламати.

Обережний Гайавата
Часто так звертався до друга:
«О мій друже! Будь зо мною,
Щоб злі духи не вразили!»
Та безпечний Чібіябос
Лиш струсне бувало чубом,
Посміхнеться й тихо скаже:
«Ти не бійся, любий брате!
Не пошкодять мені духи!»

І коли зима скувала
Береги Озер Великих,
І сніжинки закружляли
Між сухим дубовим листям,
Між гіллям ялин зелених,
Опадаючи на землю,
Він, озброєний, на лижах,
Геть забувши слово брата,
Не згадавши про злих духів,
Вийшов якось раз із дому
Полювати на оленя.

Бачить враз перед собою
Він оленя, що стрибає
По льоду Озер Великих;
Вітром він за ним полинув
І стрибнув на лід зрадливий,
Геть про все в цю ж мить забувши

Та під кригою в засідці
Духи злі його чекали
Й підломили під ним кригу,
Потягли на дно піщане
І в піску його сховали.
Анктегі, цих вод владики,
Водяний божок дакотський,
Сам втопив його в бездонних
Темних водах Гітчі-Гумі.

І з прискалку Гайавата
Крик такий послав жахливий,
Повний болю, повний гніву,
Що бізони зупинились
І вовки завили в лузі,
А луна, мов грім, лунала
Дужче й дужче: «Байем-вава!»

В чорний колір лоб помазав,
Голову сховав під ковдру
Й так сидів в своїм вігвамі
Він в сльозах сім довгих тижнів.
Чувся стогін і шептання:

«Ти помер, співаче любий,
Наш прославлений музико!
Ти пішов від нас назавжди,
Ти пішов, щоб бути ближче
До музик усіх Владики,
До співців усіх Владики!
О мій брате — Чібіябос!»

І засмучені смереки
З пурпуровими шишками
Опахалами махали,
Утішаючи зітханням
І вплітаючи скорботу
В тяжке горе Гайавати.

І прийшла весна, й даремно
Чібіябоса чекали
І струмочок Себовіша,
Й ліс, і в лузі очерети.

З И М А

В

Гриця валянки, калоші,
Тепла шапочка хороша,
Біла шуба хутряна,
Мов сніжок, блищить вона,
Із вуздечкою санчата, —
Любо подивиться...
Де б ще смілості узяти,
Щоб з гори спуститься?

Галина Гриненко

П О М І З К У Й М О Т Р О Х И !

Що таке хрестиківка?

Хрестиківка — це головоломка, для розгадання якої треба в клітки поземих і сторчових рядків малюнка вписати по букві так, щоб потім можна було прочитати слова відповідного значення. Іноді на малюнку замість цифр подаються початкові або й останні букви зашифрованих слів.

Хрестиківка “Навчальне приладдя”

У клітки цього малюнка впишіть назви приладдя, яким користується кожен учень.

Перших п'ять читачів, які пришлють правильні розгадки, будуть проголошені в черговому числі “Соняшника”.

Відповідати треба так:

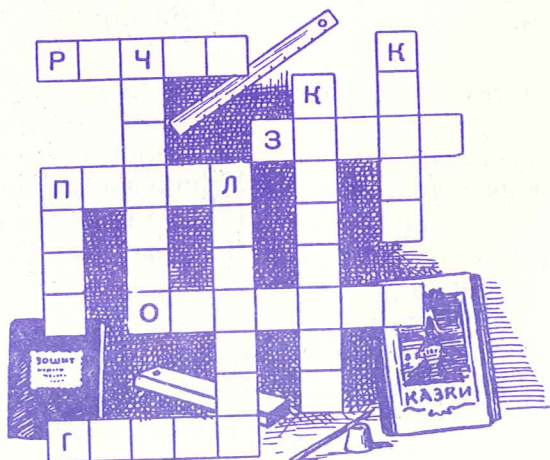
Хрестиківка “Навчальне приладдя”.

Поземно: (Написати всі слова).

Сторчово: (Написати всі слова).

Ім'я та прізвище читача, скільки років, адреса.

Розгадку видрукуємо в наступному числі.

Українська школа ім. Т. Шевченка в місті Ньюпорт, Вікторія, Австралія, успішно закінчила 1958 навчальний рік.

На фоті: Школярі. У центрі — керівниця школи пані М. Дейко. Позаду: Голова Української Центральної Шкільної Ради в Австралії (він же й голова батьківського комітету Ньюпортської школи). Д. Нитченко (у центрі), та члени батьківського комітету: В. Мандрик (ліворуч) і Т. Сорока (праворуч).

Фото: І. Святківський

Дівочий двоголосий ансамбль хору "Ластівка" української школи в Саншайні (біля Мельбурну, Австралія) під керівництвом Лідії Гаєвської. З виступу на шкільному концерті в Мельбурні з нагоди 10-річчя української еміграції в Австралії. У центрі керівник школи Д. Носяра.

Фото: І. Святківський

Марія ПОЗНАНСЬКА

ВИПАВ СНІГ

Ой у лісі лист зів'яв!
Білий сніг у лісі впав
На дубочки молоденькі,
На ялинки зелененькі;
Притрусив сніг доріжки,
Всі горбочки, моріжки.
Біло-біло в лісі стало —
Так багато снігу впало!

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія
й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

**“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.**